„Lieve Hemel Helena, die dokter heeft 't bepaald bij 't verkeerde eind gehad," riep haar man uit. „Je hebt gelijk. Als we belegerd worden, moeten we er ons maar in schikken. Mevrouw Paxton, ik hoop, dat er geen granaat zal ontploffen, voor we een kopje koffie krijgen!"

Theydon keek uit het raam, vóór hij weer ging zitten.

„Dat salvo heeft heel wat uitgewerkt!" kondigde hij aan. „Londen ontwaakt eindelijk. Er is een volksoploop vóór het huis en een klein, dik mannetje staat uit te leggen, wat er gebeurd is. Bereid u nu maar voor, om de vertegenwoordigers van de pers bij drommen te ontvangen."

HOOFDSTUK XVI.

Waarin onverwachte bondgenooten komen opdagen.

Ofschoon het, zooals we zullen zien aan Furneaux te danken was, dat de Londensche afdeeling van de Jonge Mandsjou's overwonnen en uitgeroeid werd, was 't door Winter's nauwkeurige onderzoekingen, dat de schuilplaats van de bende ontdekt werd, waardoor de zaak spoedig tot een eind gebracht kon worden. Overigens hadden de gebeurtenissen een geregeld verloop, en knap zou de profeet geweest zijn, die dat verloop had kunnen voorspellen. Later waren ze het er dikwijls oneens over of de inwoners van Fortescue Square No. 11 al of niet van de duivelsche wraakneming gered waren, doordat de crisis verhaast was. Winter hield standvastig vol, dat de politie noodzakelijk op den langen duur de overwinning had moeten behalen, terwijl Furneaux met nog grooter overtuiging van idee was, dat, hoewel de bende ongetwijfeld uit elkaar zou gaan, dat langgewenschte doel bereikt had kunnen worden na, en niet vóór, een vreeselijke ramp in 't huis van de familie Forbes plaats gegrepen had. Er was evenveel vóór als tegen dit argument in te brengen, en de lezer zal zijn eigen opinie er wel over vormen. Een waarheidlievend schrijver kan alleen maar de feiten vertellen, en 't verder maar aan de lezers overlaten om ze te beoordeelen. Winter was een knappe detective, die door zijn groote ondervinding de zaak in haar ware licht kon beschouwen. Aan den anderen kant had Furneaux een buitengewone gave om de kronkelingen van den misdadigen geest te doorgronden.

Hoe 't ook zij, het volgende gebeurde

Winter zat op zijn bureau een groote sigaar te rooken en te zwoegen door de rapporten, die ondergeschikten hem ingeleverd hadden over alle opiumkitten en Chineesche kosthuizen in het East End, toen Furneaux binnenkwam.

„Hoe staan de zaken?" vroeg de Hoofdinspecteur, één stuk ter zijde leggend, dat een nader onderzoek waard was; hier werd een club in beschreven, die veel bezocht werd door Chineesche inwoners van Londen, en menschen van een beter stand dan de matrozen en stokers, die in de haven afgezet werden door schepen, waarmee handel op 't Verre Oosten gedreven werd. Dit viel Winter op, omdat het een eigenaardig feit was, dat de Jonge Mandsjou's van allerlei moderne middelen gebruik maakten.

„Zóó zóó," piepte Furneaux.

Hij wierp zich in een grooten leuningstoel, kronkelde zich op als een levende Boeddha, en haalde één van de ivoren doodskopjes uit zijn vestjeszakje te voorschijn.

„Als je maar kon spreken, jou leelijk ding!" mompelde hij.

„Je bent niet zóó dood, of je kunt nog een boel kwaad verrichten. Waarom kan je je bedreigingen dan niet in woorden uitdrukken?

Dan zouden we naar je luisteren en wat vernemen."

Winter, die nog zijn papieren zat uit te zoeken, stak zijn sigaar vragend in de hoogte in zijn eenen mondhoek.

„O, ik heb een boel over de binnenlandsche politiek van China gehoord," zei Furneaux korzelig, weer strak naar het doodskopje starend, nadat hij een vluchtigen blik op zijn collega geworpen had.

„Alle kleine beetjes helpen natuurlijk. Ik heb vanochtend een paar Chineezen ontmoet, die Wong Li Fu dolgraag in de kokende olie zouden stoppen.

Een kerel, een heele piet onder de handelaren in jutte, heeft een broer en een zwager verloren, de één in Canton, en de ander in Peking, en hij zegt, dat beide sterfgevallen aan Wong te wijten zijn.

Een ander, die toevallig in Smith's Hotel was gaan logeeren, is een afgezant, die hier speciaal naar toe gezonden is om Wong op te speuren en te vermoorden.

Ik heb hem gevraagd, hoe hij van plan was te werk te gaan, maar zijn plannen zijn erg vaag. Hij wacht maar rustig af, tot de gelegenheid zich vóór-doet.

Ik ga Len Shi met die twee confronteeren in Bow Street. Misschien kunnen ze iets uit hem krijgen. Maar zullen ze 't ons vertellen, als ze iets hooren? Dat zou ik wel eens willen weten. Die Oostersche geest is al net als hun taal. Die heeft drie duizend manieren, om één denkbeeld uit te drukken, en niet één daarvan is onze manier."

„Is Theydon naar Fortescue Square gegaan?"

„Ik denk 't wel. Hij kwam nota bene in Jermyn-street plotseling opdagen — vóór het Smith's Hotel, met een dame in een taxi."

„Een dame? Juffrouw Beale?"

„Neen, zijn zuster, naar de familiegelijkenis te oordeelen. Zijn oogen puilden net als de jouwe uit zijn hoofd, toen hij den grijzen wagen zag."

„Heb je hem dan de zaak niet uitgelegd?"

„Wel neen, ik heb hem vierkant genegeerd. Die Chineezen zijn erg verlegen, en ik durf ze geen schrik aan te jagen, door ze te laten merken, dat er te veel „vreemde duivels" in deze zaak gewikkeld zijn. Mijn Londensche Chinees is zoo slim geweest om het Gezantschap aan 't werk te zetten, toen de dood van mevrouw Lester bekend was geworden. Hij begreep dadelijk, dat Wong Li Fu daar een handje in gehad had.

Hoewel hij en een andere man van het Gezantschap Theydon Donderdagavond van 't Waterloo-Station naar 't huis van Forbes gevolgd hebben, heeft hij hem, vreemd genoeg, vandaag niet herkend.

Misschien heeft hij 't toch wel gedaan, ik weet 't eigenlijk niet zeker. Je moet nog spreken van den impassieven Roodhuid! Er gaat niets in dit opzicht boven een echten Chinees!"

„Lieve Hemel!" zei Winter bewonderend, „wat ben je vandaag op je praatstoel. Nu, hier is iets, dat misschien nog van dienst kan zijn. Whitechapel gelooft, dat we wel een of meer Jonge Mandsjou's onder dat zoodje kunnen vinden," en hij wierp een officieel rapport over de tafel.

Furneaux stak het doodskopje weer in zijn zak, en zat mistroostig op het rapport te staren, toen een agent kwam zeggen, dat een boodschapjongen een „detective" wilde spreken over een getypten brief, die op Woensdagavond aan het huis van mijnheer Forbes afgegeven werd. „Laat hem maar binnenkomen," zei de Hoofdinspecteur, en een jongen in een keurig uniform kwam binnen. Hij keek vragend rond.

„O, u bent de heer, die bij ons op 't kantoor in Piccadilly is geweest," zei hij tot Winter.

„Ja."

„Nou, mijnheer, ik heb u niet veel te vertellen, maar ik ben 't geweest, die den brief aan Fortescue Square bezorgd heb. Ik heb den afzender gezien, een heer, een vreemdeling, denk ik dat het was, met zulke vreemde oogen, en ik geloof vast, dat ik hem vanmiddag weer gezien heb. Hij kwam uit een huis in Charlotte Street."

„Weet je dat wel zeker?" vroeg Winter snel.

„Hij leek sprekend op dien man, die mij den brief liet bezorgen, en was op dezelfde manier gekleed."

„Heb je 't nummer van dat huis ook gezien?"

„Ja, mijnheer. No. 412."

„Ben je er zeker van?"

„Ja, mijnheer."

„Je bent een beste jongen. Als je inlichtingen ons van eenigen dienst zijn, zal ik er voor zorgen, dat je niet vergeten wordt."

De jongen salueerde en ging heen.

„We moeten No. 412 eens gaan opzoeken," zei Winter rustig, maar er klonk voldoening uit zijn stem, omdat hij meende, dat dit een ontdekking was in de goede richting, en dat hij de kroon op 't hoofd zou krijgen om de doortastende manier waarop hij altijd bij een onderzoek te werk ging, terwijl Furneaux liever in 't vage theorieën zat te maken, dan naar tastbare bewijzen te zoeken.

Furneaux was op 't punt om een sarcastische opmerking te maken, toen de bel van de telefoon klonk. Winter luisterde, en dadelijk was zijn voldaan lachje van zijn gezicht verdwenen. Hij werd hoe langer hoe boozer, toen de agent, die hem opbelde, hem alles van de beschieting van 't huis in Fortescue Square vertelde.

De Hoofdinspecteur gaf kortaf eenige instructies om de geheele politie aan 't werk te zetten om een herhaling van zoo iets te voorkomen.

„Je zegt immers, dat niemand gewond is?" voegde hij er aan toe.

„Neen, mijnheer."

„Zijn de dames erg geschrokken?"

„Ze zijn weer aan tafel gaan zitten om de lunch verder te gebruiken."

„Best, ze zijn blijkbaar allemaal van 't goede soort. Als je wilt, kan je ze dat gerust uit mijn naam zeggen. Zeg aan mijnheer Forbes, dat alle mogelijke maatregelen genomen zullen worden om zijn huis verder te beschermen. Je moet er voor zorgen, dat krachtige patrouilles geposteerd worden op alle punten, vanwaar op een van de ramen gemikt kan worden tot die van de zolderkamers toe. Bel me weer op als je met den inspecteur over de zaak gesproken hebt."

Hij hing den telefoonhaak weer op. Wat er nu gebeurd was, had hij niet kunnen vermoeden. „Wat een brutaliteit," zei hij. „Al weer geschoten?" vroeg Furneaux laconiek.

„Ja, een formeele beschieting vanuit de verte. Vier schoten zijn in de eetkamer terecht gekomen."

„Niemand gewond, en niemand gearresteerd?"

„Geen sterveling."

(Wordt vervolgd).

MOOI NEDERLAND.

Van een lid der Roeivereeniging „De Delftsche Sport" ontvingen wij de hierboven gereproduceerde foto's van een boottocht door Zuid-Holland en Utrecht, welke ons het schoone van ons landschap en het heerlijke buitenleven duidelijk doen zien.

